

ПОСЛЕДНОТО ИЗПИТАНИЕ НА ВЯРАТА

Дейвид Уилкерсън
6 Декември 2004

“А израилевите синове минаха посред морето по сухо... От диханието на ноздрите Ти водите се струпаха накуп, вълните застанаха като бент, бездните застигнаха в сърцето на морето” (Изход 14:29, 15:8).

Какво невероятно свидетелство получи Израел. Бог избави избрания Си народ, като издигна водите на Червено море от двете им страни. Израилтяните преминаха безопасно, докато силната египетска армия беше унищожена, когато вълните се разбиха в тях.

В Израел имаше голяма радост от това дело на Господ. Хората танцуваха и пееха, викайки: „Господ е нашата сила... Господ е силен войн... В превъзходното Си величие повали онези, които се надигнаха против Теб... Кой е подобен на Теб, Господи между боговете?... славен в святост, страхопочитаем, че да Те възпяват, правещ чудеса?... Ще ги въведеш и насадиш на планината на Своето наследство; на мястото, Господи, което си приготвил за Свое обиталище... Господ ще царува до вечни векове!“ (виж Изход 15)

Но само три дни по-късно, ние виждаме как същите тези израилтяни недоволстват против Господа, Който ги освободи. Когато „не намериха вода“ в пустинята, те започнаха да мърморят: „Какво ще прием?“ Точно седемдесет и два часа след великото чудо, те поставиха под съмнение Божието присъствие сред тях.

Псалмистът пише: „Бащите ни в Египет не разбираха Твоите чудеса, не помнеха множеството на Твоите милости, а се разбунтуваха при морето, при Червено море“ (Псалм 106:7). Всъщност казва: „Можете ли да си представите такова неверие? Те се усъмниха в Бог, точно когато бяха освободени от Него край Червено море. Те току що бяха видели едно от най-невероятните чудеса в историята и бяха пели хваления на Бог, но три дни по-късно, когато вярата им беше подложена на изпитание, те извикаха: „Къде е нашия Бог? С нас ли е или не?“

„Водите покриха противниците им; не остана ни един от тях. Тогава повярваха думите Му, пееха хвалата Му. Но скоро забравиха делата Му, не чакаха изпълнението на намерението Му, но се полакомиха твърде много в пустинята, и изпитаха Бога в безводната страна; и Той им даде това, което искаха; прати, обаче, мършавост на душите им“ (106:11-15).

Въпреки мърморенето, Господ по свръхестествен начин им изпрати манна, с която да се хранят. Също така направи от небето да завалят пълпъдъци, за да им даде месо и израилтяните имаха толкова много храна, че не знаеха какво да правят с нея. Библията казва, че те ядоха докато им излезе през носа.

Но когато пристигнах в Рафидим, там нямаше вода. Те още веднъж казаха на Мойсей: „Дай ни вода“ и го заплашиха, че ще го убият с камъни. След това Моисей удари скалата и Бог изля вода от нея: „Отвори канарата и бликна вода, потече в безводните места като река“ (105:41).

Обърнете внимание на следващия стих: „Защото Той си спомни свящото Си слово“ (105:42). Бог остана верен на Словото Си. Той отново снабди хората си по свръхестествен начин, но точно там, край Рафидим, Израел каза прословутата си фраза: „Бог сред нас ли е или не?“

Библията ясно казва, че всички тези изпитания бяха дело на Бог. Той беше Този, Който позволи израилтяните да гладуват и жадуват, и Той беше Този, Който ги води през жестоките изпитания с определена цел: да ги подготви да уповават на Словото Му. Защо? Защото щеше да ги заведе в земя, където да се нуждаят от абсолютна увереност в обещанията Му.

Четейки този пасаж, се питам колко християни са преживели Божието освобождение, след което са попаднали на място на жестоки изпитания. Истината е, че всяка вяра се ражда в страдание. Тя не може да бъде извлечена от нас по никакъв друг начин. Когато преживяваме изпитание и се обърнем към Божието Слово, решени живи или мъртви да следваме обещанията Му, резултатът е вяра.

Всъщност, ето как расте вярата: от изпитание на изпитание, докато Господ не получи народ, чието свидетелство е: „Нашият Бог е верен.“ Но ако губим вярата си по време на изпитанията си, ако продължаваме да се оплакваме относно обстоятелствата си, ние губим нашето свидетелство. Оставяме целта, за която Бог ни е призовал, избрал и променил.

След това Израел пристигна в Кадис при река Йордан, където бяха на един хвърлей разстояние от Обещаната земя. Бог им каза, че е време да отидат и да я завладеят. Те решиха да изпратят дванадесет съгледвачи, които предварително да проучат положението в Ханаан.

Хората не знаеха, но Божието търпение към тях беше на изчерпване. Той вече им беше обещал, че ще върви пред тях; че никой враг няма да ги победи; и че Той ще воюва вместо тях във войните им. Беше се заклел да събори всяка крепост, да ги въведе в Обещаната земя, и да ги направи победители над враговете им.

Бог беше изпитвал Израел десет пъти, като при всичките случаи ги беше избавял чрез чудо. Всеки път обаче, Израел се проваляше във вярата си. Сега трябваше да се изправят пред последното изпитание.

Бог знаеше, че народа няма никаква вяра.

Десет от дванадесетте съгледвачи се върнаха с обезкуражителна вест, която повлия на цялото събрание. Тези мъже казаха: „Да, Ханаан е чудесно място. То представлява точно онова, което каза Бог, но земята е пълна с гиганти, които са в състояние да ни смажат. Ние сме като скакалци пред тях. А и градовете са непробиваеми като крепости. Стените им са високи до небето. Нямаме сили да се изправим срещу врага. Просто не можем да влезем там“ (виж Числа 13).

Помнете, че Бог вече беше дал заповед на народа да отиде и да завладее земята, но какъв беше ефекта от доклада на съгледвачите? „Тогаво цялото общество извика с висок глас и народът плака през онази нощ“ (Числа 14:1). Хората послушаха злите съгледвачи, вместо да повярват в словото, което Бог беше казал и прекараха цялата нощ, като кърсеха ръце и предпочитаха да бяха умрели. Те изплакаха още веднъж: „Защо да продължаваме? Бог ни измами.“

Исус Навиев и Халев също бяха сред съгледвачите, но възрази на посланието, което другите предадоха. Те казаха с вяра: „Господ каза, че ни дава тази земя. Не можем да се страхуваме и бунтуваме срещу Словото Му. Можем да спечелим! Бог е свалил защитата от враговете ни и Неговото присъствие е с нас. Да вървим!“

Каква беше реакцията на народа? „Да ги убием с камъни!“ Това беше пределната точка в търпението на Бог: „И Господ каза на Моисей: Докога ще Ме презира този народ и докога няма да Ми вярва въпреки всичките знамения, които съм извършил сред него?“ (14:11). Бог питаше: „Още колко чудеса са им нужни, за да Ми повярват? Какво още да направя, за да повярват в Словото Ми?“

За съжаление, същото важи за много Божии хора днес. Ние живеем във време, в което Словото е достъпно за повече хора, откогато и да било, когато Евангелието може да бъде чуто по всяко време чрез средствата за масова информация. Но колко християни се сещат за Божието Слово, когато преминават през криза? Колко често се обръщат към силата на плътта, вместо да потърсят спасение от кризата си при Бог - криза, която Той ръководи?

Неверието на Израел спря вечната Божия цел за тяхното бъдеще. Моисей ги нарече „синове, в които няма вяроност“ (Второзаконие 32:20). Господ вече беше готов да ги лиши от наследство и да ги унищожи. Когато Моисей се намеси, Бог заяви: „Прощавам според думата ти, но... всички тези мъже, които видяха славата Ми и знаменията, които извърших в Египет и в пустинята.. и не послушаха гласа Ми, наистина те няма да видят земята, за която се клех на бащите им — никой от онези, които Ме презряха, няма да я види!“ (Числа 14:20-23).

Виждате ли какво Бог казва тук? Всеки израилтянин на възраст двадесет или повече години, щеше да умре в пустинята: „Трупове ви ще паднат в тази пустиня.. и децата ви ще скитат по пустинята четиридесет години... докато трупове ви се довършат в пустинята“ (14:29,33).

Бог отложи вечната си цел за Израел с още тридесет и осем години, и през тези четири десетилетия църквата в пустинята се състоеше от две различни поколения: тези над двадесет години, които нямаха видение, и по-младите, които се надяваха на Господ.

Каква мощна картина на страшната опасност от неверието ни е дадена тук!

Помислете за ужаса и безвъзвратността на Божиите думи към невярващото поколение. Той каза: „Ако не влезете в земята, повече не мога да ви използвам. Много пъти ви изпитвах, и вие доказахте, че в която и да е ситуация нямате абсолютно никаква вяра. Мога да ви изпитвам още сто пъти, но дори и тогава няма да повярвате в Мен.

Докарайте Ме до предела на търпението Ми към вас. Прощавам ви, но нямате място в делото и намеренията Ми. Сега ще живеете само, за да умрете. Ще пропилиете всичките години, които ви остават.“

Лично аз съм виждал такъв пропилян живот сред хора, които някога са били верни вярващи. Скъпата съпруга на един мисионер в Африка почина, служейки на Господ, като остави скърбящ съпруг и тяхното момиченце, още бебе. Съпругът ѝ не можа да го понесе. Той каза: „Господи, ако така се отнасяш към децата Си, значи аз не мога да Ти служа.“ Той остави дъщеря си при приятели в Африка и се върна в родината си. Умря като алкохолик.

Без вяра е абсолютно невъзможно да угодиш на Бог. Може да възразиш: „Но всичко, за което говориш досега е от Стария Завет. Ние живеем във време на благодат.“

Спомнете си Божието Слово в книгата Евреи: „На кои още се закле, че няма да влязат в Неговата почивка? Не на онези ли, които бяха непокорни? И така, виждаме, че те не можаха да влязат поради неверието си... Внимавайте, братя, да не би да има в някого от вас зло сърце на неверие, което да отстъпи от живия Бог“ (Евреи 3:18-19,12).

Евреи предупреждава новозаветната църква: „Обърнете внимание на примера на Израел. Ако не го направите, може да паднете по начина, по който те паднаха. Ще изпаднете в зло неверие, което ще превърне живота ви в една дълга, безкрайна пустиня.“

Помислете какво се случи с невярващото поколение, което беше принудено да се върне обратно в пустинята. Бог изрично им каза – от лидерите, през съдиите, до левитите – че ръката Му ще бъде срещу тях. От тук нататък всичко, което щяха да имат бяха бедствия и суша в душите им. Нямахше да видят славата Му, вместо това щяха да се фокусират върху собствените си проблеми и да бъдат съсипани от похотта си.

Точно това се случва с всички невярващи хора – те биват съсипани от собственото си благополучие. Нямаат видение, нямаат усещане за Божието присъствие и нямаат молитвен живот. Вече не ги е грижа за съседите им, за изгубения свят, или дори за приятелите им. Вместо това целия фокус в живота им е съсредоточен върху техните проблеми, грижи, болести. Влизат от криза в криза, затварят се в болката и страданията си, а дните им са изпълнени с объркване, борби, завист и разделение.

В продължение на тридесет и осем години, Моисей е гледал как умира всеки един човек от невярващото поколение израилтяни. Когато погледна назад към онези, които пропиляха живота си в пустинята, той видя, че всичко, за което ги беше предупредил Бог, се изпълни. „Господната ръка беше срещу тях, за да ги унищожи напълно“ (виж Второзаконие 2).

Така е и днес – на някои християни им стига това просто да съществуват, докато умрат. Те не желаят да рискуват нищо, да вярват в Бог, да растат или съзряват. Те отказват да повярват на Словото Му и са се закоравили в неверието си. Сега живеят само, за да умрат.

Неверието на Израел започна като малка искрица, но се разпали в огън, който погълна цялото поколение.

Нека ви кажа кога неверието на Израел избухна в огромен пожар - веднага след като онези невярващи съгледвачи донесоха лошата новина. Хората се страхуваха да обвинят Бог, така че обвиниха себе си: „Ние сме слаби, безпомощни. Нямаме достатъчно сили. Онези огромни врагове са твърде силни за нас. Ще ни разкъсат.“

Те плакаха цяла нощ, и когато излязоха от палатките си на другия ден, отношението им беше следното: „Предаваме се. Бяхме дотук. Бог не отговори на молитвите ни. Вероятно в нас има нещо зло. Този път е твърде труден.“

Понякога всички ставаме виновни заради този вид неверие. Често, когато се изправим пред следващата битка, ние позволяваме на врага да ни обезвери. Съкрушени сме от необяснима самота и чувство на абсолютна неадекватност. Убедени сме, че Господ не ни чува и в сърцата ни се надига вик: „Господи, къде си? Моля се, постя, изучавам Словото Ти. Всичко, което искам, е по-близко ходене с Теб. Защо не ме избавиш от това?“

Продължаваме да ходим в молитвената стаичка, но не ни се моли. Душите ни са сухи, празни, изтощени от борбите. Въпреки това, не смеем да обвиним Бог, че ни е изоставил в нашето състояние. Така че се доближаваме до Него с наведени глави, обезкуражени и слаби. Молим се: „Господи, не Те обвинявам. Ти си добър и мил към мен. Знам, че аз съм проблема. Предадох те много лошо.“

Всичко, което Бог чува от нас в такива моменти, е колко безполезни сме в Неговите очи, но това не е смирение. Напротив – това е директна обида срещу един Баща, Който ни осинови чрез заветно обещание да ни обича и поддържа през целия ни живот. Когато Му кажем колко сме лоши, слаби, празни и безполезни за Него, ние се отнасяме с презрение към всичко, което Той е извършил в нас.

Ние всъщност казваме на Бог: „Отче, всичките Ти предишни действия към мен – откровенията, които ми даде; цялото сладко общение, което сме имали; всеки път, когато си ме водил да говоря и да свидетелствам на другите – са били напразни. Всичките благословения и чудеса в живота ми не са ми повлияли.“ Колко мъчително е това за Бог! И всичко, защото не се чувстваме добре. Позволяваме на обезкуражението ни да ни убеди, че всичките Божии дела, които е извършил с любов, цялото Му невероятно дело в живота ни, не са означавали нищо за нас.

Спомням си подобно време на обезкуражение в своя живот. Чувствах се съсипан, защото си мислех, че прилагам много малка част от проповедите си в собствения си живот. Молих се: „Господи, проповядвал съм хиляди пъти, а съм усвоил толкова малко. Чувствам се неадекватен. Не Те обвинявам за нищо, Господи. Знаем, че проблемът е в мен.“

Но Святият Дух ми отговори ясно: „Стига с това самосъжаление, изправи се! Ти си обичан, призван и избран, и Аз съм те благословил със Словото Си. Сега отиди и го проповядвай. Не си забравил нищо от нещата, които си проповядвал. Когато се нуждаеш от нещо, Аз ще ти го напомня.“

Бог буквално, но с любов ме изгони от молитвената ми стаичка, и го направи, защото с неверието трябва да се разправим бързо. Когато се обезкуражим във вярата си, трябва да се дисциплинираме и да си припомним от какво ни е избавил Бог. Трябва да си спомним чудесата, които е направил за нас, когато ни е било трудно и трябва да се зарадваме, знаейки, че е доволен от делото Си в нас.

По време на трийсет и осемте години в пустинята, с Израел се случиха едновременно две неща.

Докато едно поколение израилтяни ден след ден умираше, безрадостно и нещастно, Бог издигаше ново „поколение на вяра“, което беше видяло какво се случи с бащите и майките им и реши: „Не желаем да живеем по този начин – нацупени, празни, фокусирани само върху себе си. Те нямат вяра, нямат видение. Загубили са истинския смисъл на живота си.“

Помислете какво каза Моисей на това ново поколение: „Защото Господ, твоят Бог, те е благословил във всичките дела на ръцете ти. Той познава пътуването ти през тази голяма пустиня. През тези четиридесет години Господ, твоят Бог, е бил с теб; не ти е липсвало нищо“ (Второзаконие 2:7).

Има причина, поради която ви описах всичко това, и тя е да ви доведе до сърцевината на посланието ми, която е: аз мисля, че църквата на Исус Христос днес е изправена пред своята река Йордан. Всъщност, водите преливат извън праговете ѝ с още по-голяма сила.

Виждате ли, идва време в живота на всеки вярващ – както и на всяка църква – когато Бог ни изправя пред последното изпитание на вяра. Това е същото изпитание, което преживя Израел от пустинната страна на Йордан. Кое е то?

То е да погледнем към всички опасности, които са пред нас – гигантските проблеми, високите стени от скръб, началствата и властите, които искат да ни унищожат – и да се предадем изцяло на Божиите обещания. Изпитанието е да посветим себе си на живот на вяра в Словото Му. Това е решението да повярваме, че Бог е по-голям от всичките ни проблеми и врагове.

Небесният ни Отец не търси вяра, която работи само, когато се появи проблем. Той иска доживотна вяра, доживотно посвещение да Му вярваме за невъзможното. Този вид вяра носи спокойствие и душевен мир, без значение каква е ситуацията. И имаме това спокойствие, защото веднъж завинаги сме решили: „Моят Бог е по-голям. Той може да ме изведе от всяка скръб.“

Бог е начертал линията, и всеки християнин е изправен пред нея. Нашият Господ е любящ и дълготърпелив, но няма да позволи на народа Си да живее в неверие. Няма да стои отстрани и да гледа как църквата Му губи свидетелството си, кърши ръце и плаче: „Бог с нас ли е или не? Защо не ни освободи от това изпитание?“

Може да си бил подлаган на изпитания много пъти. Сега е дошло времето да вземеш решение. Бог иска вяра, която ще издържи последния тест. Вяра, която няма да позволи нищо да те разклати в доверието ти във верността Му.

След като приключи времето на Моисей с Израел, ние стигаме до книгата на Исус Навиев. Цялото старо, невярващо поколение си беше отишло и новото поколение от вярващи беше изправено на същото място на решение, където стояха и бащите им – река Йордан. Какво се случи? Реката се отвори пред тях, точно както се беше отворило Червено море, и те преминаха от другата страна.

Но веднага след като пристигнаха, това ново поколение се изправи пред силен враг. Те съзряха могъщия Ерихон – град с дебели, непробиваеми стени. Знаете останалата част от историята: стените се срутиха чрез вяра!

Какво всъщност представлява вярата?

Има много богословски теории по темата за вярата. С две думи – знаем, че не можем да я призовем. Не можем да я сътворим, повтаряйки: „Вярвам, наистина вярвам....“ Не, вярата е решението, което взимаме да се покорим на Бог. Покорството се отразява на вярата.

Докато Израел гледаше Ерихон, на хората им се каза да не изговарят нито дума, а просто да маршируват. Онези верни вярващи не си повтаряха шепнешком: „Помогни ми да повярвам, Господи искам да вярвам.“ Не, те се съсредоточиха върху нещото, което им заповяда Бог: да се покорят на Словото Му и да продължат напред. „Вярата е от слушане, а слушането – от Христовото слово“ (Римляни 10:17). Да слушаш Словото означава и да Го живееш, и да Му се покоряваш.

На тях им казаха да маршируват в определен ред и да изсвирят с инструментите си определен брой пъти. Какво ни говори всичко това? В Божиите очи вярата беше въпрос само на едно – да се покорим на Словото Му.

Помислете - когато на Исус Навиев му казаха: „Не си минавал оттук преди“, Бог му казваше всъщност: „Това е времето да се решиш на абсолютна вяра. До този момент си живял само с хляб. Сега ще се нуждаеш от вяра. Не можеш да разчиташ на чувствата и способностите си. Ще трябва да вярваш на всяка дума, която ти кажа.“

Когато дойде Словото, ето кое беше посланието Му: „Ето, заповядвам ти: бъди силен и смел; не се плаши и не се страхувай, защото Господ, твоят Бог, е с теб, където и да отидеш!“ (Исус Навиев 1:9)

Възлюбени, това е вяра - да решиш в сърцето си да се покориш на всичко, което е написано в Божието Слово, без да се съмняваш в него или да го приемаш несериозно. А ние знаем, че ако сърцата ни са решени да се покорим, Бог със сигурност ще ни изясни словото Си. Още повече, че ако Той ни заповядва да направим нещо, ще ни даде и силата да се покорим: „Слабият нека каже: Аз съм силен мъж!“ (Йоил 3:10). „Най-накрая, братя мои, заяквайте в Господа и в силата на Неговото могъщество“ (Ефесяни 6:10).

Идва време, когато всички ние трябва да кажем: „Исусе, искам да ходя с Теб във вяра. Уморих се от възходи и падения, от това да се съмнявам в Теб всеки път, когато дойде битка. Ти си начертал линията и аз я прекрочвам. Обещал си да се биеш на моя страна и аз Ти вярвам.“

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2004 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Ultimate Test of Faith](#) / [Последното изпитание на вярата](#)